

Det danske pigespejderkorps

Nr. 8

»Pigespejderne«

Medlemsblad
udgivet af
Det Danske Pigespejder-
korps

Redaktør Ella Breinholdt
Iversen, Eranttsvej 21,
Svinninge Sj.

I redaktionen: Nete Ger-
mark og en patrulje
bladlus.

Administration og ekspe-
dition: Korpskontoret,
Lundsgade 6, Københ. Ø.
Enkeltabonnement (se
bagsiden).

Postboks: Margareta Eng-
gard, Ellegårdsvej 71,
Gentofte.

Trykkeri: Fyens Stiftsbog-
trykkeri, Odense.

Bidrag til »Pigespejderne«
indsendes ca. 40 dage før,
bladet skal udkomme.

Desværre bliver det nød-
vendigt at minde om, at
der ikke i »Pigespejderne«
kan optages indlæg, som er
anonyme. Ethvert indlæg
skal være forsynet med
navn og adresse for at
kunne finde optagelse.
Anonyme indlæg går lukket
i papirkurven.

INDHOLD Nr. 8 1966

Kære spejdere	138
Da englens valgte juletræ	139
Bolle beretter	140
Jeres gave til Sangam	143
Refleks redder liv	144
Mester Jakel-dukker	145
Kanalsvømning	146
To indbydelser	146
Gave-tips	147
Nordens største snemand	147
Patruljehjørnet	148
Patruljestafetten	149
Duelighedstegn	150
Nyt for seniorer	151
På norsk landslejr	152
Tinka	152
Kloverarbejdet	153
At tage til Wales	154
Berekt 1966	155
Småtterier	156
»Papirkompas«	157
Igen	157
»Flytning 66«	157
Læsehesten	157
Primerkeindsamlingen	158
Rådsklippen	158
Godt nyt om Spejder- hjælpen	158
Postboks	159
Det stod i avisen	159

Kære spejdere!

Dette her skulle egentlig handle om julen – men det er ligesom ikke så let at komme i den rette forventningsfulde julestemning i skrivende stund – midt i oktober måned – selv om det ganske vist hjælper lidt, at broderiforretningen på den anden side af gaden har pyntet sine vinduer med festlige julebroderier.

Det er meget nemmere at samle tankerne om det nye år. 1967 mødes med en vis uberørt forventning om, at året vil bringe klarhed og løsning på en række af de problemer, vi i dag tumler med i vores egen lille daglige cirkel og ude omkring i verdens mange brændpunkter. Men i forventningen står også en vis nervøsitet over for det ny, der skal komme, det nye, som vi – endnu da – ikke rigtig ved, hvad bliver.

For »Pigespejderne« bliver 1967 imødeset med forventning og forhåbning om, at det »nye«, vi skal igang med, må blive rigtig og godt og medvirke til at bevare jeres interesse for bladet.

Som I så i sidste nummer af »Pigespejderne« bliver dette blad det sidste, I får i dette format. I 1967 bliver

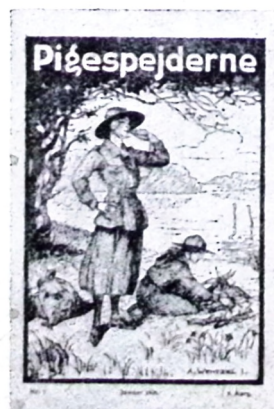
bladet på samme størrelse som »Førerbladet« med flere sider og med farver inden i. Vi er vældig spændte på, om vi magter at udnytte de mange nye muligheder, vi hermed får, og vi vil strenge os vældigt an for at gøre det så godt som muligt.

Derfor bliver dette her også en slags afsked. – Afsked med et bladformat, som har været sådan siden 1927. Det er på sin vis vemodigt, at tage afsked med en form, vi er blevet fortrolige med, men det er en trøst at vide, at det, der er formålet med bladet, ikke ændres. »Pigespejderne« skal fortsat være det middel, vi har til at skabe kontakt med hinanden ud over landet, og det middel, vi har til hjælp i vort daglige spejderarbejde. Vi håber, at I vil modtage det nye »Pigespejderne« med åbne øjne og reagere på det.

På en måde bliver den kommende tid en »dobbelt-forventningstid« med forventningen om julen, hvor vi gerne vil samles i et godt familieliv omkring julens budskab, og med forventningen om, hvad 1967 bringer os alle.

På gensyn i 1967 – og god jul!

ella.

Da englene valgte juletræ

EN GAMMEL NORDISK LEGENDE

Dengang man for mange, mange år siden for første gang skulle fejre jul i Nordens lande, udsendte den gode Gud fire engle for at forberede den kommende højtid.

Det var *troens*, *håbets*, *kærlighedens* og *glædens* engle, som blandt mange andre ting skulle se, om de kunne finde et træ eller en plante, der kunne blive et symbol på julens evangelium.

De fire engle fløj ned gennem det stjernebestrøede rum mod de mørke skoves lande.

Troens engel sagde straks:

- Når jeg skal vælge et juletræ, så må det være et, som bærer korsets hellige mærke på sine grene!

Håbets engel overvejede lidt og sagde:

- Det træ, jeg vil vælge, må ikke visne! Det skal stå grønt og levende og frodigt vinteren igen, som et symbol på det liv, som selv døden ikke formår at besejre!

Derefter tog *kærlighedens engel* til orde:

- Det træ, som jeg skal synes om, må være et lunt træ, der kærligt breder sine grene ud som beskyttelse for alle skovens små frysende dyr og fugle.

Og *glædens engel* sagde til sidst:

- Det er udmærket, - det træ, som I vælger, vil jeg velsigne således, at det skal komme til at sprede glæde både i slot og hytte, både hos rige og fattige, for raske og syge, for gamle og unge!

Og sådan gik det da til, at de fire engle fandt granen, - det træ, som bærer korsets mærke på alle sine grene, som står grønt midt i vinterens sne og kulde, og som er en beskyttelse for alle skovens fugle.

Men nu ville de fire engle også hver for sig give grantræet en gave. *Troens engel* smykkede det med lys på alle grene, lys der kunne glimte som stjerner over Bethlehems marker i den hellige julenat. *Håbets engel* satte en stor, klar stjerne i grantræets top. *Kærlighedens engel* lagde dejlige gaver under træets fod, og *glædens engel* velsignede endelig julens gran og gav den en forunderlig magt til at kunne glæde menneskenes hjerter og holde en stille prædiken om julens under, om julebarnet i krybben, som skulle blive korsets herre, livets fyrste, kærlighedens og glædens konge.

Sådan blev julen i de nordiske lande forberedt af de fire adventsengle, og de kommer igen år efter år.

BØLLE BERETTER:

Mågerne er beredt!

Som jeg fortalte jer sidste gang, har vi i en måneds tid haft travlt med at forberede os til divisionsturneringen. Det er ikke en anledning, vi plejer at lægge større forarbejder i, men I kan måske huske, at vor tropsfører Susan mente, at vi ville gøre en helt fortvivlende figur til turneringen, og så syntes vi, vi måtte vise hende noget andet. Vi sørgede for, at hvert medlem i patruljen satte sig specielt ind i et eller flere af de emner, som sædvanligvis dukker op til en turnering, og i søndags skulle vi så vise, om vort system var noget værd.

Vi plejer at komme ret godt ud af det med hinanden i Mågerne, men på den anden side, må jeg indrømme, at vi – når der er et eller andet, vi er uenige om – ikke lægger bånd på os selv, men fremkommer med vor uforbeholdne mening om sagen og om den åndspygme, der tillader sig at

mene noget andet. Det gav os lidt at spekulere på. Dommerne til en divisionsturnering plejer sjældent at værdsætte den form for udgydelser, de ser og hører hellere „søde, nemme og omgængelige børn“, end dem, der siger deres bramfri mening om tingene. Vi lovede hinanden, at prøve på at beherske os – bare til vi kom hjem, og Betina det geniale menneske, lavede en lille bog til os hver, hvor der på forsiden stod: **NÅR JEG KOMMER HJEM SKAL JEG SIGE TIL . . .**, og på hver side stod så et af vore navne. Det var så meningen, at vi skulle skrive det, som vi havde lyst til at sige, ned i bogen, så vi ikke glemte det, til vi kom hjem.

Som vi havde forudset, bestod turneringen af et løb med 14 poster med opgaver indenfor nødhjælp, signalering, wood-crafts o. s. v., og vi klarede os pænt igennem det meste, synes jeg. Så snart vi kom til en post og havde fået opgaven udleveret, fordelte den, der var særlig klog på dette felt, arbejdet på os andre, og vort system virkede upåklageligt. Ved den fjerde post bad dommeren os om at angive højden på et stort fritstående grantræ, der stod midt i en lysning i skoven. Gemse havde været en tur rundt i Mølleskoven med sin onkel, der er landinspektør, en halv snes dage i forvejen, og han havde hjulpet hende med at bestemme højden på de mest iøjnefaldende træer, som kunde mistænkes for at blive offer for en opmåling. Med en kort ordre sendte Gemse Badju i galop hen til træet efter først at have målt hende med vor patruljestander, som vi havde skåret mærker i, så vi kunne bruge den som centimetermål. Derefter holdt hun sin blyant ud i strakt arm for at måle Gemeses højde op i træets, og vi stirrede alle spændte på hende. Hun kneb det højre øje i – og vi åndede alle lettet op. Vi havde aftalt, at hvis hun kendte træets højde, kneb hun højre øje i, hvis hun derimod var i tvivl og behøvede hjælp fra os andre, ville hun knibe venstre øje i, – men hun kneb det højre i. Med armbevægelser som en verdensdirigent målte Gemse træet, derefter dikterede hun et par tal til Badju, som skrev dem ned for hende, og ved hjælp af sin nye regnestok, som hun var så stolt af, fik Gemse meget hurtigt et resultat frem, som hun afleverede til dommerne. De var synligt imponerede.

Vi marcherede glade videre og få minutter efter

forkyndte et signalhorn, der gjaldede gennem skoven, at det var frokosttid, og at vi straks skulle gå i gang med vor medbragte mad. Pludselig bemærkede jeg, at Gemse sad med et bekymret glimt i øjet og så betænksom ud. Jeg spurgte, hvad der plagede hende, og efter at have sendt et sky glimt rundt for at se, om der var lytteposter i nærheden, sagde hun: „Jeg sidder og tænker på, om der ikke var lidt snyderi med i den der målehistorie“.

Under normale omstændigheder var jeg nok sprunget op og have svinget med armene for at overbevise hende om, at hun tog helt fejl. Men situationen var jo ikke normal, så jeg tvang min stemme ned i et mildt tanteleje, og sagde: „Det er da ikke rigtigt, søde Gemse, vi har blot levet op til det smukke motto, som spejdere over hele jorden har haft for øje siden spejderbevægelsens spæde barndom. Vi havde været beredte“.

„Nej,“ sagde Gemse, „Jeg synes, den er lidt billig, den undskyldning. Vi har været snu og beregnende, og de points, vi scorede, har min onkel tjent til os, kan vi være det bekendt?“

„Det, som du kalder snu og beregning, vil jeg meget hellere kalde forudseenhed. Hvorfor skulle det være forkert at få point for at have tænkt sig om i forvejen? Mener du snarere, man skulle give præmier til dem, der møder blåøjet uforberedte?“

„Ja, jeg er bange for det,“ sagde Gemse, og hun så nu helt ulykkelig ud. „Hvis I kan tilgive mig, så vil jeg hellere gå tilbage til posten og bede dem give os en anden opgave“.

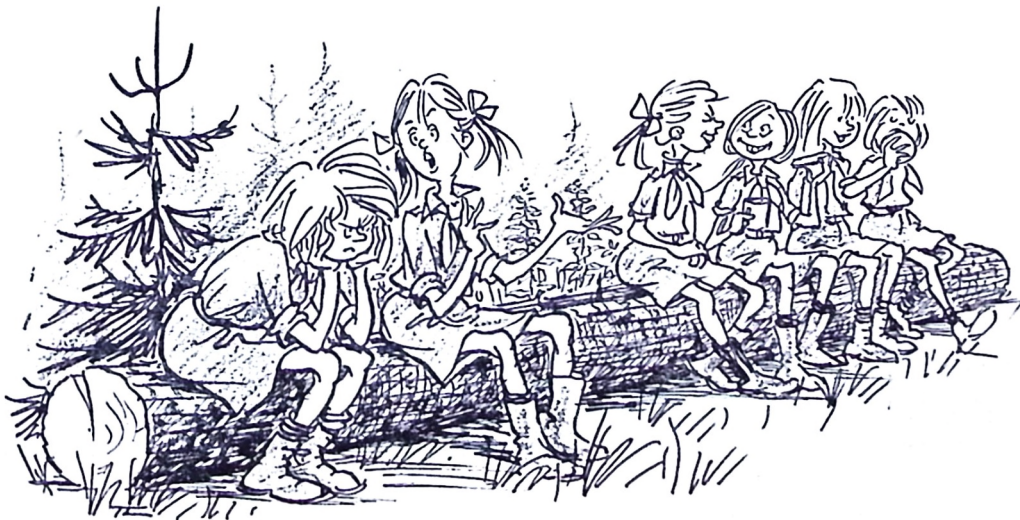
„Er du . . .“, mere fik jeg ikke sagt før Tvillings faste hånd lukkede sig over min mund, og jeg

bemærkede at alle de andre havde deres lille bog **NÅR JEG KOMMER HJEM** – fremme og skrev noget på den side, hvor der stod **BØLLE**.

Jeg bed tænderne sammen, talte til 25 og sagde så: „OK, hvis I alle sammen mener som Gemse, så lad os pakke klemmerne sammen og marchere tilbage til posten.“

Tavst pakkede de andre deres madpakker sammen og stillede sig op på række. De mælede ikke et ord, men jeg var ikke i tvivl om, at de var enige med Gemse.

Vi gik tilbage til posten, hvor dommerne sad og spiste. De så forbavsede på os og spurgte, hvad vi ville. Jeg så stift frem for mig, mens jeg forklarede dem, hvorledes flertallet af patruljens medlemmer havde besluttet at komme tilbage for at bede om en anden opgave, fordi vi havde været så uheldige, at vi på forhånd vidste, at det høje grantræ midt i lysningen præcist målte 19 m 85 cm. Dommerne stirrede forbavsede på os og på hinanden, derefter bad de os gå lidt væk, mens de diskuterede problemet. Vi syntes, der gik uendelig lang tid, førend de kom til et resultat. Jeg fik tænkt mange bitre tanker imens, men jeg gad ikke engang skrive dem ned i min bog. Nu var det hele vel ødelagt, nu skulle Susan rigtig få lejlighed til at beklage sig. Jeg kunne høre hende med grådkvalt stemme jamre: „Jeg har altid vidst, at det stod skralt til med jeres spejderfærdigheder, men at jeg skulle udsættes for i hele divisionens påhør at få fortalt, at I ikke er ærlige . . .! Det havde jeg ikke ventet, at I ville lade mig opleve!“ Åh, hvor var det dumt altsammen. Hvorfor syntes de alle sammen, at det var sådan et begavet påfund i al den tid, hvor vi gik og

— Det, som du kalder
snuhed, kalder jeg
forudseenhed.

forberedte turneringen, for så at tabe troen på at det nu?

Endelig, endelig blev de færdige med deres overvejelser.

„Vi er kommet til det resultat, at jeres ærlighed fortjener den påskønnelse at I får et par andre højde- og afstandsbedømmelser i stedet for den, som I altså kendte resultatet på i forvejen.“ Jeg krummede tærerne i skoene for at kunne tie stille. Det kan jo aldrig betale sig at begynde at diskutere med dommerne. Det var også den eneste grund til, at jeg ikke gjorde det. Jeg kan stadig ikke se det uærlige i, at vi vidste, hvor højt træet var, men nu fik vi et par andre opgaver, og dem klarede vi såmænd også helt pænt. Måske kan det tænkes, at vi kom til så pæne resultater, fordi vi kunne skæve til grantræet, hvis højde vi kendte, og se, om det mål vi var kommet til lød sandsynligt. Men denne mistanke skal jeg nok lade være med at lufte i min patrulje, for så vil de vel have lavet hele turneringen om.

Resten af løbet klarede vi heldigvis uden at støde nogen Måges sensible samvittighed, men da vi jo ikke kan tillade os at fylde hele bladet med referat af vor turnering, skal jeg gå let hen over det.

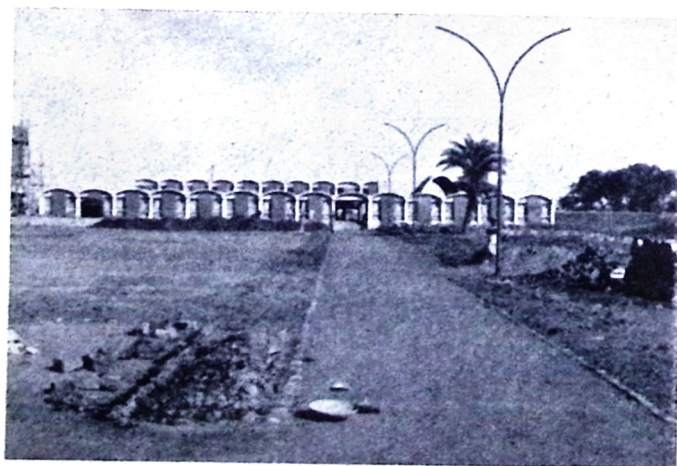
Mens dommerne voterede, gik Susan rundt som en mus i barselnød. Hun må jo altså alligevel stole på os, når hun var så spændt på at høre resultatet af turneringen. Til vor store forbavselse viste det sig, at vi ikke havde lovet for meget. Vi havde

sagt, at vi kunne blive en af de ti bedste patruljer, og vi blev nummer 9. Så havde vi vundet væddemålet med Susan, hun skulle give polser. Lige så mange, vi kunne spise. Mens vi stod der og skubbede hyggeligt til hinanden, uddelte overdommeren præmierne til de tre bedste patruljer og til den vindende trop, og derefter gik han over til at nævne de ti patruljer, der havde den bedste turn-out. Vi begynder altid bagfra, det er nok for at gøre det hele mere spændende.

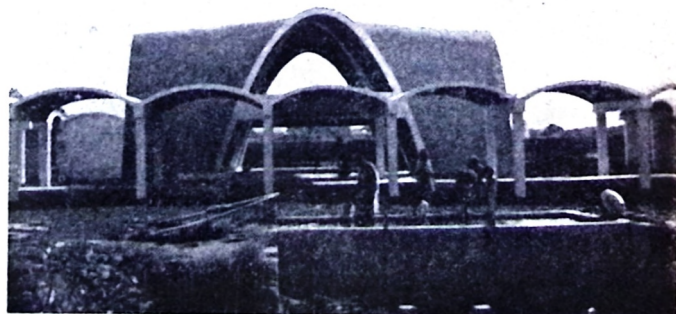
Min medfødte beskedenhed bevirker, at jeg har lidt svært ved at få fremført den næste sætning på en naturlig måde, men – ja, det viste sig altså, at vi havde vundet turn-outen! Dommeren mente ellers at der måtte foreligge en misforståelse, for på den ene post – det var for resten den med højde- og afstandsbedømmelsen – der havde vi fået et point mere end det maximale! På posten sagde man dog, at det var rigtigt, det skulle vi have, og nu blev vi kaldt frem til sølvplade, bravo-råb og smukke ord om, at turn-outen var meget vigtigere end knobbinding, teltrejsning og orientering.

I skulle have set Susans øjne, da vi stod der som genstand for alles beundrende blikke. Hun havde det samme udtryk i ansigtet som min moster, da hendes eneste datter stod brud i slør og myrter. Der var heller ikke langt igen, til at Susan måtte have lommeværktøjet frem. Men dagen efter var det tegnebogen hun måtte have frem, da vi mødtes hos pølsemanden på Banegårdspladsen!

Bolle.

Sangams hovedbygning.

Konference- og festsalen, som er under opførelse. Som I ser, er det et meget moderne bygningsværk.

Jeres gave til SANGAM

De 10-orer, som mange af jer i de sidste par år har „betalt“ for spejderchefen, Ellen Arkils autograf, er nu — som lovet — blevet brugt til at købe en gave til verdensspejderbevægelsens nye center „Sangam“ i Indien.

For nylig vendte spejderchefen hjem fra et besøg på „Sangam“, hvor hun overrakte jeres gave til lederen af det nye center, som lady Baden-Powell indviede umiddelbart efter verdenskonferencen i Japan.

Jeres gave var en stor, fin bog om Danmark, og inden i har spejderchefen skrevet om, hvordan gaven er kommet til veje. Desuden overrakte Ellen en smuk klokkestreng, hvorpå „Bit“ i Skorping har syet danske motiver. Desuden var der en stor dukke i amagerdragt mellem gaverne og den lille blå pigespejder i fajance, som forhandles på depotet. Der var stor glæde over gaverne, som nok skal få en god plads på Sangam.

— Selv om „Sangam“ er blevet indviet, er det ikke

nær færdigt. Lederen, Anu Kakare, fortalte, at man må regne med, at der vil gå ca. 5 år, før det er helt færdigt. Et par fløje står dog færdig. I en af dem er der bl. a. 8 værelser til patruljer med to badeværelser til hver patrulje og køkken, gæsteværelser for førere og en stor, dejlig spisestue. En meget elegant og moderne konferencsal er under opførelse i det midterste af bygningen, som i sin helhed nærmest indrettes som en 3-fløjet gård. Uden om bliver der paradeplads, teltelejrplads, sportsplads og der er planer om at lave et amfiteater, men det tager sin tid.

Det virker meget luksuriøst, set med vore spejderøjne, men vi må hele tiden huske, at forholdene er ganske andre i Østen end vi kender dem i Europa. Der er stærk varme og megen støv. Dette kræver meget med hensyn til personlig renlighed.

Ellen fortæller videre, at der i øjeblikket ikke er spejdere på „Sangam“. Først til foråret regner man med at kunne holde en blåmejseførerkonference der og i løbet af efteråret åbne for de store spejdere. Der er gjort et stort arbejde indtil nu på „Sangam“ for at skabe så gode rammer som muligt. Behovet for et samlingssted i Østen er meget stort, hvorfor der da også er megen glæde over at se „Sangam“ rejse sig.

Spejderchefens besøg på „Sangam“ fandt sted umiddelbart efter verdenskonferencen i Japan, hvor Ellen sammen med Lis Starcke repræsenterede korpset.

Verdenskonferencen fandt sted i Tokyo, hvor de japanske spejdere havde skabt fine rammer om den. De var deltagerne behjælpelige på mange måder og underholdt tit gæsterne, bl. andet ved en meget stor sammenkomst, hvor alle deltagende landes flag først blev ført ind og spejdere fra alle egne af Japan derpå underholdt med folkedanse og viste forskellige spejderaktiviteter. Spændende var det også at besøge private japanske hjem, sidde på gulvet og spise med pinde.

— På verdenskonferencen blev alle nye lande, som havde søgt optagelse, optaget i verdensforbundet, fortæller Ellen Arkil videre. For os, som betragter det næsten som en selvfølge at være med i verdensforbundet, var det en oplevelse at se, hvor lykkelige de nye lande, fortrinsvis afrikanske og asiatiske lande, var over at komme med i fællesskabet. — Vi havde også den glæde at se en skandinav, frk. Märta Norman fra Sverige, blive indvalgt i verdensbestyrelsen.

Ellen har oplevet fantastisk meget på sin rejse, som førte hende ikke blot til Japan og Indien, men også til Hongkong og til Thailand, hvor hun i Bangkok bl. andet besøgte Thailands spejderchef.

Ellen overrækker jeres gaver, klokkestrengen, figuren og bogen til Anu Kakare. Amagerduken var ikke nået frem. Den var sendt og lå endnu i tolden. Den er ret stor, i rød kjole med kyse, har lyse fletninger og blå øjne.

Refleks redder liv!

De
ses
ikke.

- Mørketiden er over os -

Statistik kan være kedelig, men ikke bare det. Den kan også være en sum af erfaringer, som vi kan lære af. Statistikken fortæller blandt andet, at:

Af årligt dræbte fodgængere mister 2/3 livet under forsøg på at krydse vejen —

Af alle de, der blev dræbt, mens de gik langs vejen, gik ikke mindre end 3/4 i vejens højre side, dvs. i den forkerte side —

Hele 4/5 omkom efter mørkets frembrud.

For alle gjalt det, at „de ikke så sig for“ eller at „de ikke blev set“.

Vi kan alle lære at se os bedre for, men vi kan ikke lære at se bedre. Vi kan derimod gøre os selv bedre synlige, når vi færdes på vejen i mørke ved at forsyne vort tøj med reflekterende bånd eller strimler og på denne måde give bilisterne en chance for at undgå påkørsel.

Sidste vinter gjorde man nogle interessante forsøg i Sverige. Man lod to biler, begge med nærlyset tændt (en sædvanlig mødesituation om natten), køre henimod hinanden med en fart på 60 km/t. På vejen mellem bilerne var der anbragt en dukke i menneskestørrelse klædt i mørkt tøj. Bilerne skulle nu bremse, så snart de fik øje på dukken. Forsøgene viste,

at de først begyndte at bremse gennemsnitlig 12,1 m fra dukken, og da en bil, der kører 60 km/t., skal bruge mindst 25 m til at standse på, viste disse forsøg klart, at bilerne først stod stille 10–20 m efter, at dukken var blevet påkørt.

Lad os nu i tankerne skifte dukken ud med os selv. Vi kan se bilerne komme kørende mod os, men billisterne kan ikke se os, før det er for sent, hvis vi ikke bærer refleks. De svenske forsøg viste nemlig, at når dukken blev udstyret med refleks, kunne den ses på en afstand af 250 m i fjernlys og 125 m i nærlys.

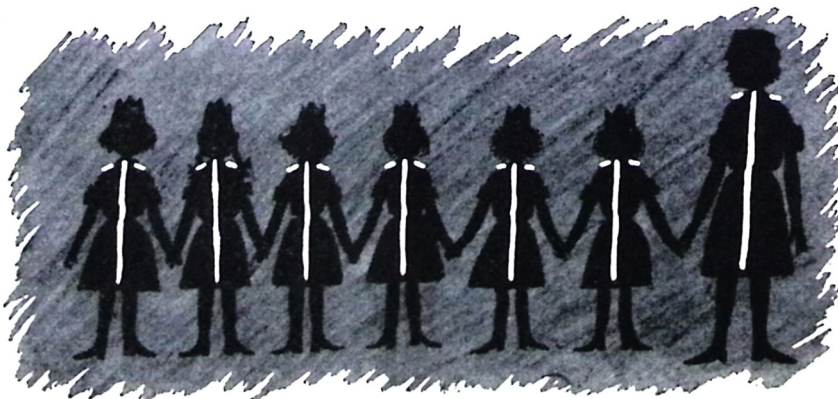
...En dukke kan køres ned flere gange — men vi overlever næppe den første gang.

Altså: BRUG REFLEKS OG GÅ MOD TRAFIKKEN I VEJENS VENSTRE SIDE.

Hvad er så refleks, og hvordan anvender vi det.

Der findes forskellige muligheder, hvoraf følgende skal nævnes.

- A) Et reflekterende folier, der kan klæbes fast til tøjet ved varmen fra et strygejern.
- B) Reflekterende stof til at sy fast på tøjet.
- C) Et reflekterende, selvklebende bånd, der kan klæbes fast på cyklens bagskærm.
- D) Refleksbrikker. Men hvor og hvordan skal vi bruge dem?

Men
de
ses!

Disse ting kan du købe på depotet.

Der findes jo mange muligheder. På uniformen kan du f. eks. stryge et bånd fast under kraven, og når du så færdes ude, når det er mørkt, kan du lige smøge kraven op, så det reflekterende bånd kommer til syne.

Du kan jo også sy et bånd fast til bæltet, og endelig kan du lave et armbind ved at sætte refleksstoffet fast på et stykke tøj, som du bagefter klipper til i den facon, du ønsker, og sætter sammen med en bred elastik, så det strammer en lille smule om armen — eller om benet — så det ikke glider ned.

Refleksbrikken er en lille brik, der måler 3 cm på den ene led og 7 cm på den anden led. Den er forsynet med en kort snor og en sikkerhedsnål. Sikkerhedsnålen sættes fast indvendig i lommen, og når du ikke bruger brikken, kan den ligge i lommen, uden at nogen kan se, at du har den med dig.

På overtøj kan man også stryge et refleksbånd fast under kraven ligesom på uniformen, men du kan også sætte et bånd på den indvendige side af ærmet forneden og så smøge kanten op, når du færdes i mørke. Ja, der er mange muligheder.

I kan også klippe patruljedyr eller treklover ud og sy fast til f. eks. skuldertaske og rygsæk. De selvklæbende bånd er gode til at sætte fast på bagagebæreren og bagskærmen på din cykel (og på den bageste kofanger på din far bil).

Det er det gode ved disse refleksstoffer, at de kan tåle at vaskes, så du behøver ikke at pille dem af, hver gang dit tøj skal vaskes.

Når du nu har læst denne artikel, tror jeg, du vil give mig ret i, at det er en god ide at bruge refleks. Den er så god, at ikke bare du og dine kammerater skal bruge det, men også de voksne — *dine forældre*. Jeg synes derfor, at du skulle vise denne artikel til dine forældre og få dem til at bruge refleks, når de går på vejen efter mørkets frembrud. *h.*

Mester Jakel- dukker

I de nye forslag til prøverne, hedder det bl. a. i 3. kl.s prøvens dramatik-gruppe, at I skal kunne „fremstille figurer til et miniatureteater, f. eks. Mester Jakel-dukker og opføre et lille spil“.

Men hvordan laver vi Mester Jakel-dukker? Det er lettere end det lyder.

Først skal vi have lavet dukkens ansigt. I skal bruge noget silkepapir, den inderste rulle, f. eks. fra toiletpapir, og papmachemasse. Papmacheen kan laves af papirstykker, f. eks. af tomme ægbakker. De rives i små stykker og kommes i en skål, overhældes med kogende vand og står i blød til næste dag. Så skal massen sies og det vand, der er for meget, hældes fra. Papirmassen æltes nu med celluloseklister — der skal til eksempel anvendes 1 skefuld klister i pulverform til en ægbakke. Massens æltes, og på kort tid er den blevet til en lind grød.

Omkring rullens ene ende foldes silkepapiret ganske løst og lidt af det stikker op — rullen bliver dukkens hals og det papir, der stikker op er begyndelsen til hovedet. Så kan vi begynde at modellere hovedet med papmachemassen uden på papiret. Lag på lag kommer forsigtigt på, indtil vi har hovedformen. Hvis dukker skal forsynes med store øren eller en stor næse, er det klogt at vente med at modellere det på til næste dag, når de første lag er blevet tørre.

Hovedet kan nu sættes ned omkring en flaskehals — det støtter godt, mens hovedet tørrer.

Når hovedet er godt tørret skal det males — og dertil kan anvendes almindelige vandfarver. Det er klogt at male med kraftige farver. Når farverne er tørre, skal dukken have hår, skæg, og hvad der nu ellers skal pryde dens ansigt, på. Uldgarn, bast, måske en lille skindrest, er udmærket hertil.

Dukkernes dragter laves af tøjrester. Tøjet skal sys som en handske, man kan stikke hånden ind i. Hvordan tøjet skal være afhænger ganske af, hvilken „rolle“, dukken skal spille i stykket.

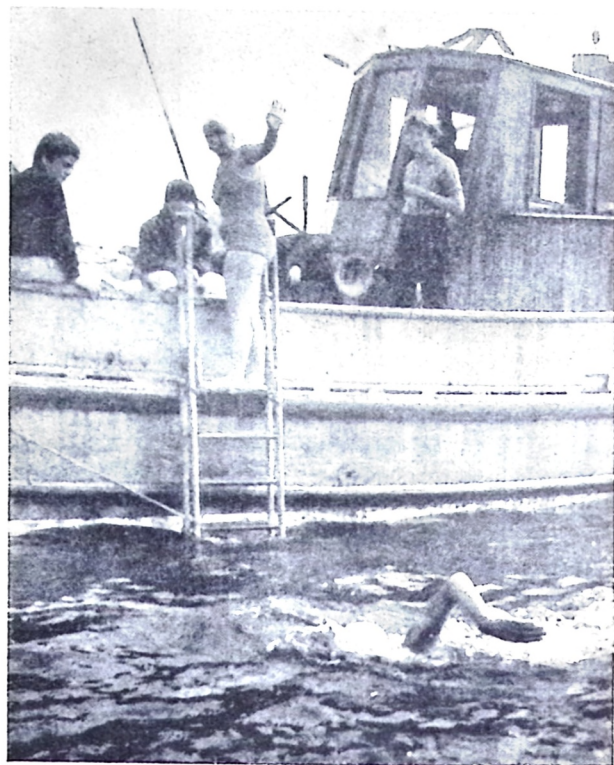
Engelske pigespejderes kanalsvømning

Svømmeturen fra Cap Gris Nez til en klippefyldt kyst nedenfor Lydden Spout midtvejs mellem Dover og Folkestone på 13 timer og 10 minutter vil længe med stolthed huskes af hele spejderbevægelsen som en strålende præstation. Det første hold af pigespejdere, som har krydset kanalen, bestod af seks piger i alderen fra 13 år og op-efter. De seks piger var forud for svømmeturen på træningslejr, som varede 12 dage. Træningen indeholdt 2 svømmeture og en vandretur på seks miles om dagen.

Lørdag den 13. august kl. ca. 3 om morgenen gik det endelig løs efter flere dages angstfuld venten, hvor man ikke kunne starte svømmeturen på grund af oprørt hav.

Mens pigerne var i fuld gang med svømmeturen, modtog de et telegram fra Verdenspigespejderchefen, Lady Baden-Powell, hvori der stod: „Mine største ønsker om held og lykke til alle pigerne. Jeg vil svømme med jer hele vejen“. Efter den vellykkede kanalsvømning modtog pigerne også mange lykønskninger fra deres egen og fra andre spejderorganisationer og fra mange forældre.

Det har uden tvivl været en meget stor oplevelse for disse piger, som i de dage, det stod på, oplevede et kammeratskab, en samhørighed, som man ellers ikke oplever hver dag.

En af de seks piger, Wendy Draper, er klar til at starte på anden del af svømmeturen. I vandet ses Susan Oley og om bord på båden ses til højre træneren Betty Strutt.

TO INDBYDELSE

Spændende chance for 13-årige.

Fællesrådet for Spejderpiger i Norge indbyder til Nordisk Lejr for 13-årige pigespejdere på Tromøy ved Arendal i tiden fra den 10. juli til den 17. juli 1967. Prisen for deltagelse er 110 kr. — heri er medregnet en udflugt fra lejren — plus rejseudgifter, som reduceres ved gruppe-rejse.

Betingelserne for at deltage er, at du er født mellem den 1. januar 1953 og 30. juni 1954, har taget 2. kl.s prøven og er teltlejr vant. Der er indbudt 100 spejdere fra hvert af de nordiske lande. Der er fundet en ansvarlig leder for hele det danske hold.

Ansøgningsskema rekvireres hos: Det Danske Pigespejderkorps, Hunderupvej 67, Odense, og indsendes til samme adresse inden den 20. februar 1967.

CANADA KALDER.

til storlejr i anledning af landets 100 års jubilæum. Lejren holdes på to øer i St. Lawrence-floden, ca. 18 miles fra Cornwall, Ontario. Lejren finder sted fra den 13. til den 27. juli 1967 plus en uges ophold i privathjem efter lejren. Prisen er 65 canadiske dollars, som også dækker to udflugter, bl. andet en til Ottawa, samt syge- og ulykkesforsikring. Fra Danmark indbydes 6 spejdere, født i 1950 og 1951. Spejderne skal være mindst 2. kl.s spejdere og absolut lejr vant. (Se Førerbladet).

Interesserede bedes melde sig til international sekretær, fru Anna Møller, Korpskontoret i Odense, inden 1. marts 1967.

GAVE-TIPS

Er pengepungen slunken, men lysten til at betænke et familiemedlem eller kammerat med en julegave til gengæld stor, så kan det klare lidt på situationen, hvis man selv laver gaverne.

Men hvad skal vi lave? — Her er et par forslag at vælge imellem.

Man kan lave et sødt *nogleved-hæng*. I hobbyforretninger kan købes små kobberplader (25–50 øre pr. stk.), hvor der er boret et lille hul i. To papskiver skæres ud, de skal være ca. 1/2 cm mindre i diameter end kobberpladen. På fint stof broderes et lille motiv, måske kan I selv lave et mønster til en bil efter den fremgangsmåde, der blev beskrevet i nr. 6. Der skal laves to sådanne motiver. Stoffet klippes nu til med en diameter, der er lidt større end kobberpladen. Stoffstykket trækkes over papstykket og fæstnes let sammen på bagsiden, eller limes til. Det betrukne papstykke klistres nu til kobberpladen, så der står en smal kant af kobberpladen fri. Det samme gentages med det andet stoffestykke og papstykke, så begge sider af kobberpladen dermed bliver beklædt. Vedhængen fastgøres til en lille kæde (kan købes i metermål) og forsynes i modsatte ende med en lille ring, der kan gå ind i et større nøgleknippe.

Vedhæng til *halskæder*, *manchetknapper* og *oreclips* kan laves på samme måde. Kæden, eller en læderstrimmel, clipsholdere og lukketøj til manchetknapperne kan for en billig penge købes i hobbyforretninger.

En *pipepung* kan laves af festligt ternet stof, som klippes til i målene 22 cm × 16 cm (færdigt mål 20 × 7). Stoffet foldes på den lange led og sys derpå sammen i enderne. To stykker stof, hver på 3 × 22 cm, klippes til. De sys til i de to åbne sider (vrang mod vrang). Der skal være ca. 1 1/2 cm kant, der hænger

løst ned over forsiden af pungen nu. 1 cm af denne kant frynses ud. Foret til posen sys af flonelstof. Posen lukkes sluttelig med en lynlås, der sys i samtidig med, at foer og pose sammensys.

En *sengebøjle* laves af et stykke festligt bomuldsstof. Det klippes som til en stor pose i bøjleens bredde. På posens udvendige side påsys lommer med plads til en bog, en blyant, et

blad og hvad man nu ellers har brug for, når man ligger i sengen. Inden posen lukkes omkring bøjlen klippes posens åbne ender til i bøjleens skrånende facon. Med sirlige sting sys posen nu sammen omkring bøjlen. Der kan under bøjlen sys en række lette sting, som holder bøjlen på plads.

Endelig kan en *ostærøske*, overtrukket med stof, blive til en sød *knapæske*. Når låget er beklædt med stof kan der sys forskellige knapper på, så de dannes en dekorativ virkning.

Hvem laver Nordens største snemand eller snekone?

Hvilken patrulje eller flok laver Nordens højeste snemand eller snekone efter følgende regler:

1. Alle normale patruljer eller flokke kan deltage, der kan deltage flere patruljer fra samme trop og flere flokke fra samme enhed.
2. Snemanden må fremstilles ved hjælp af valgfrie redskaber eller helt uden redskaber.
3. Den må kun bestå af sne bortset fra øjne, næse, mund, arme + evt. beklædningsgenstande. Der må altså IKKE være et skelet af

træ, jern, sten eller noget andet materiale end sne.

4. Dens største omkreds ved grundfladen må være 150 cm × 22,7 = 471 cm. Altså 4 m 71 cm. Diameteren i grundfladen er altså 1,50 m, som du ser.
5. Resultatet består af snemandens højde uden hat og sko målt i m og cm fra grundflade til top.
6. Målingerne skal foretages af TO voksne forere, der skal underskrive med navne og adresser.
7. Konkurrencen starter, så snart den første sne er faldet, og den slutter den 25. april, midnat lokal tid.

Du ser altså, at der gerne må anvendes stiger, brandstiger, helikoptere og lignende, blot skal I passe på, at ingen falder ned!

Fotos modtages gerne — send også nogle til jeres lokale presse!

Snemanden eller -kone må gerne ligne jeres forer eller se morsom ud!

Præmiering: Patruljernes og flokkes resultater bedømmes hver for sig og præmieres hver for sig. Resultater: Sendes forsynet med kontrollanternes underskrifter og adresser samt patruljens navn, adresse, trop og flok samt antal mand til:

Spejderbladet Væbneren,
Ellum skole pr. Løgumkloster,
Danmark.

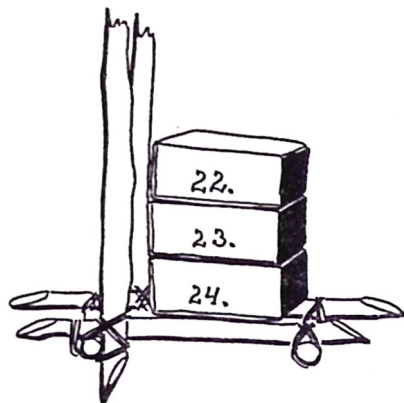
inden den 1. maj 1967 — det samme gælder for flokkene, selvf.

Patrulje- HJØRNET

Patruljens julekalender

Skal I have en julekalender i jeres patrulje? Der er jo mange muligheder for at købe julekalendere, men det er i reglen sjovere at lave den selv. Også her er mulighederne mange, så vi indskrænker os til at stille to forslag.

Til den første skal der anvendes tomme tændstikæsker. Da I jo næppe samles allesammen i patruljen hver dag inden jul, men kun på de almindelige mødedag, til troppens møder og til jeres juletur, vil det sikkert være tilstrækkeligt, om I har en æske pr. gang, I samles. I kan sikkert af troppens program se, hvor mange gange I skal samles og så udregne, hvor mange æsker, I får brug for.

Æskerne, som gerne må være „husholdningsæsker“, beklædes på de fire sider med farvet papir og på de endestykker, der kan skubbes frem og tilbage, skrives mødedatoerne.

Af to lige lange og to korte pinde laves nu et stativ til at hænge på væggen. Den korte og den lange pind samles med en krydsbesnøring. Det vil være klogt at forbinde de to hold

pinde med en tværpind, der støtter dem forneden.

Tændstikæskerne „stables“ nu på stativet med den laveste december-dato nederst og sluttende med den sidste mødedag. Kalenderen „åbnes“ ved at den æske, der bærer mødedagens dato, tages ud.

I hver æske kan I nu lægge forskellige små ting. Hvert patruljemedlem kan jo lave en lille ting, som kan komme hele patruljen til gavn, og komme den i en æske, eller hele patruljen kan lave f. eks. brikker til et spil og fordele dem i æskerne. Når julemåneden er omme, har I „samlet“ hele spillet.

Ideen kan overføres til brug hjemme, hvor I så i stedet kan anvende de små æsker og have en for hver af de 24 dage til jul.

Til den anden kalender laves en aflang ramme og med sejl garn fletter I en bund i rammen. På denne bund laver I f. eks. et knob for hver mødedag i julemåneden. Ved hvert møde løsnes et knob op og fjernes fra rammen. Rammen kan jo eventuelt „jules op“ ved dekorativt at anbringe små nisser, lavet af røde piberensere.

☆

Fjer-kimsleg

På jeres juletur i skoven har I måske også fundet forskellige fjer. Børst dem let af for snavs og sæt dem op på en plade af f. eks. skiltekarton. De kan i første række anvendes som kimsleg, hvor I efter at have set på det mønster, de er opsat i, nedtegner det — og senere kan de anvendes til bestemmelse af, hvilke fugle, de stammer fra.

Julehilsen

Måske har jeres patrulje lyst til at sende et julekort til jeres troppsfører, divisionschef eller til tidligere spejdere i patruljen. I så fald kan I lave sjove julekort i papirklip efter anvisning i sidste nummer af Pigespejderne. Eller I kan på kort af forholdsvis blødt karton lave julekort med kartoffeltryk. Kortet må her være blødt, så det kan suge farven bedre. Endelig kan der laves sjove julekort ved at påmale et stykke groft hessian et julemotiv og klistre det over et hvidt stykke karton i kortform.

☆

„Rødspætte-mappe“

Vintertiden er tid til at bringe orden i patruljens mange ejendele — også dem, der foreligger i „skriftlig form“. Hvis I i jeres patrulje kan lide at lave primitiv mad og finde frem til spændende retter at lave på jeres ture, så var det måske en idé at samle opskrifterne og beskrivelserne af fremgangsmåden i en dertil indrettet mappe.

En sådan mappe bliver mere festlig hvis den forsynes med et morsomt omslag. I mange hobbyforretninger kan man købe torrede rødspætteskind for en billig penge, og disse vil gøre en god virkning på omslaget, når de klistres derpå.

☆

Forresten

kan man ved at forme og bøje kobbertråd lave sit patruljedyr. Det er klogt, først at lave en tegning, der viser patruljedyrets omrids og vigtigste detaljer. Tænk på ved arbejdstegningens tilblivelse, at det er nemmest at arbejde i kobbertråden, dersom den kan formes af et langt stykke. linjerne i omridstegningen skal kort sagt ikke brydes. Patruljedyret kan med et par sting fastgøres til et stykke groft hessian eller til et stykke skiltekarton. Det kan live vældigt op på døren til jeres patruljeskab eller på væggen i jeres lokale. Kobbertråd kan købes i hobbyforretninger.

PATRULJE-STAFETTEN

Patruljestafetten er nu nået hovedstaden fra Thy. Det er Serfak-patruljen i 3. Bagsværd trop, der skriver denne gang.

Vores patrulje hedder Serfak, det er grønlandsk og betyder Tiirts: en slags and. Efter to nyligt ankomne er vi nu nået op på et antal af 8 medlemmer. Vores patruljefører hedder „Grin“ og vores patruljeassistent hedder „Trut“ resten hedder „Fjumsse“, „Dumpe“, „Kringle“, „Pløk“, „Fok“ og „Simmer“. Vi holder patruljemøde hver torsdag fra kl. 19–21 i vores nye hytte.

I år havde vi en dejlig sommerlejr ved Susåen. De to første dage lavede vi lejrarbejder, næste dag var vi på et lille løb, hvor vi skulle klæde os ud som indianere. En dag var vi på bustur til bl. andet Faxe, hvor vi så bryggeriet og fik en kæmpe sodavand hver, som vi dårligt kunne drikke. Da vi kom hjem sjaskregnede

det og vores telt svømmede i vand, fordi vi havde slået det op i et hul. Vi kom allerede i seng ved sekstiden. Senere blev 4 af de små spejdere flyttet hen i et 2-mands telt, en blev lagt ind imellem førerne, men de 3 store måtte blive tilbage i vores eget telt. Grin og Trut måtte ud og grave diamantgrav, men det hjælper ærlig talt ikke ret meget, når himmel og jord har stået i et i et par timer. Vi vil give jer et godt råd: „Slå aldrig jeres telt op i et hul og grav diamantgrav for det begynder at regne!“ De sidste dage havde vi heldigvis strålende solskin og telte og tøj blev tørret.

For ikke lang tid siden var vi på divisionsturnering. Det var en weekend og vi blev kørt i bus sammen med al bagagen. Hver trop havde fået angivet en plads, hvorpå hver patrulje slog deres telt op. Forinden havde vi fået nogle meldinger. Det var nogle opgaver og det var selvfølgelig meningen at vi skulle svare på dem. Selve turneringen gik ud på, at fange to mænd, som havde stjålet en sjælden plante. Natten mellem lørdag og søndag var patruljeførerne ude at sove i bivauk. Om søndagen fandt turneringen så sted, og det var med stor spænding vi i grupper på hver 4 patruljer, gik til en af posterne. Der blev patruljerne sendt af sted en efter en. På posterne var der følgende opgaver: bestemme navnene på nogle fugle, førstehjælp, reglementeret uniform, spejder viden, kimsleg, kortopgave, kaste med redningsreb, bestemme nogle flag, woodcraft, sende troje og skrive adressekort + finde en adresse og togtid. Til sidst skulle hele divisionen fange de to mænd. Det lykkedes (selvfølgelig). Da vi kom tilbage spiste vi. Om eftermiddagen fik vi resultaterne at vide og de var ikke så dårlige. Troppen blev nr. 3 og vores patrulje blev nr. 7. Det var vi godt tilfredse med, for vi er en næsten ny patrulje.

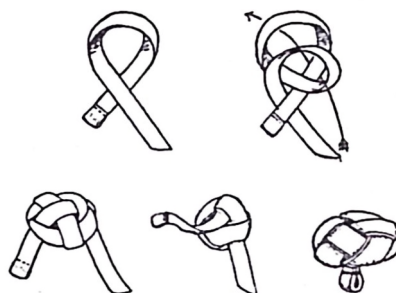
Vi har næsten lige fået bygget til det forholdsvis nye hus, som dengang kun bestod af et patruljerum. Derfor skal vi nu holde tropsfest den 12. november for at tjene nogle penge. Hver spejder har hver måned i et halvt år skullet aflevere mindst 1 ting til håndarbejdsboden.

Hermed takker vi „Ulvne“ for stafetten og sender den videre til

„Tomaterne“ i Nexø.

Med spejderhilsen. De 8 fra Serfak.

Kan du lave en læderknop?

Vi bruger læderknapper som denne her til utallige ting, og den er virkelig nydelig. Selvfølgelig fremstilles den på maskine, og vi kan vel købe den for ikke ret meget, men ville det ikke være en hel sport at lave den selv?

Af et stykke ikke for tyndt læder skærer du en strimmel, der er ca. 1 cm bred og 25 cm lang. En cm af den ene ende bøjes om og fastsys med stærk tråd, så det danner en lille hank, hvori knappen senere kan sys i. Ved at se på tegningen vil du let kunne lave resten selv. Begynd med et øje — og lav et til, der går ind i det første. Det ligner meget et dobbelt halvtik, men den lange ende føres bag den korte og flettes, som vist på tegningen skiftevis under og over bugterne. Parterne trækkes nu sammen i form som en kugle, og den fri ende føres ind, hvor hanken kommer ud. Træk endnu engang det hele efter, og klip så den løse ende af.

Knappen er færdig.

Vil du gøre knappen ekstra holdbar, kan du dyppe den i kogende parafin. Køb lidt hos en materialhandel — der skal ikke meget til selv mange knapper. (Travle Egern).

Vi går i gang med duelighedstegn

TOLK og fremmedfører

Kan du lide at komme ud at rejse?

Ja, mon ikke? — Og særligt spændende er det vel nok, hvis rejsen går til et andet land med chance for at se en mængde ting, som er helt anderledes end herhjemme. Det allermest spændende er måske at træffe mennesker i det land, man besøger, komme i kontakt med dem og eventuelt få lejlighed til at se, hvordan de lever deres dagligliv.

Som spejder har du — frem for den, der rejser som almindelig turist — mange muligheder for at komme i forbindelse med mennesker i det fremmede land, og de muligheder får du allermest ud af, hvis du kan forstå og tale deres sprog. Var det ikke en god ide at bruge den kommende tid til at arbejde med *duelighedstegnet* „TOLK“? Så kan du dygtiggøre dig og „være beredt“, hvis der næste sommer skulle vise sig en chance for dig til at få en spejderoplevelse i udlandet.

Kravene til „TOLK“ er:

1. Kunne føre en samtale — også pr. telefon — på et fremmed sprog samt have læst en bog på dette sprog.
2. På det fremmede sprog kunne skrive et brev der byder en gæst velkommen til Danmark samt forklare lidt om selve ankomsten.
3. Kunne læse og oversætte et stykke fra en avis på det fremmede sprog.
4. Kunne oversætte og gengive en mundtlig meddelelse i kort og klar form.
5. Kende de vigtigste høflighedsformer i det fremmede land.
6. Kende det pågældende lands møntsystem.

ad 1) Du må selv vælge, hvilket sprog du vil arbejde med. Det behøver ikke at være et af verdenssprogene, i mange tilfælde vil du måske have mere glæde af at sætte dig godt ind i et af de nordiske landes sprog (kan du f. eks. altid forstå og tale med en Svensker?).

Øv dig — f. eks. sammen med en patruljekamrat — på at tale det pågældende sprog. Snak om ganske almindelige ting og sørg for altid at svare med hele sætninger, ikke bare ja og nej. Og prøv af og til at føre samtalen pr. telefon, det

er meget sværere, når man ikke ser den, man taler med.

Prov at lytte til radio eller grammofonplader på det fremmede sprog, så du finder sprogets „melodi“. Læs bøger om landet på dets eget sprog.

ad 2) Har du en penneven, der skriver det sprog du arbejder med, kan du måske få hende (eller ham) til at rette fejl i dine breve, måske kan du også få din penneven til at hjælpe dig med at finde forskellig litteratur på landets sprog.

ad 3) Måske kan din penneven også forsyne dig med aviser og blade, som du kan øve dig på. Prov også at oversætte et eller andet spændende i en dansk avis til det fremmede sprog, f. eks. en artikel, som din penneven kan have glæde af at læse.

ad 4) Kan du øve sammen med din kamrat — prøv også her at oversætte både fra og til det fremmede sprog.

ad 5) Kan du lære noget om f. eks. ved at læse bøger på det fremmede sprog — og ved at spørge din penneven, hvordan man optræder korrekt i forskellige situationer.

ad 6) Oplysninger kan fås i banker og andre steder, hvor der veksles fremmed valuta.

Kan du lide at få gæster?

Det kan du sikkert, — og er du en god værtinde, kan dine gæster også lide at besøge dig.

Drejer det sig om gæster fra udlandet eller om danske gæster, der ikke er steddendt på den egn, hvor du bor, vil de få endnu mere ud af besøget, hvis du forstår at vise dem, hvad din hjemegn byder på af seværdigheder, og at være dem behjælpelige med rent praktiske ting som: At få vekslet penge, ordnet billetter, pladsreservationer ect., og besøge indkøb.

Gennem *duelighedstegnet* „FREMMEFØRER“ kan du træne til at blive en god værtinde i ordets videste betydning. Hvorfor ikke gå i gang nu? Regner du ikke med at få brug for din viden til at modtage rent private gæster, kan du måske melde dig som spejder-fremmedfører, hvis der kommer gæster til din trops-, divisions- eller distriktslejr.

Kravene til „FREMMEFØRER“ er:

1. Kunne tale, læse og skrive et af verdenssprogene nogenlunde fejlfrit og nævne nogle lande, hvor det pågældende sprog bruges.
2. Have så godt kendskab til dit eget land, dets geografi, historie, regeringsform, kirke, skole, sociale forhold o. s. v., at du kan fortælle derom.
3. Have så godt kendskab til din bys og egns geografi, historie og seværdigheder, at du som en god fremmedfører kan vise en udlænding rundt.
4. Kunne hjælpe en udlænding med indkøb af nødvendighedsartikler, souvenirs, kunstgenstande eller andre typisk danske varer. Vide, hvor gæsten kan få vekslet penge og indløst rejsechecks, og kende forholdet mellem danske kroner og den fremmede valuta.
5. Være fortrolig med „Danmarks rejseforbindelser“, så du hurtigt kan finde ud af tider, billetpriser etc. for tog, bus, båd og fly, både inden for Danmark og for de vigtigste forbindelser til udlandet. — Vide, hvor man kan henvende sig angående mere specielle rejseoplysninger.
6. Have kendskab til de forskellige religionssamfunds kirker eller andre forsamlingssteder i din egen by (på din egen egn), så du kan give din gæst de fornødne oplysninger derom.
Vide, hvor din gæsts religion kræver særlige hensyn, der griber ind i dit hjemms dagligliv.

ad 1) Her vil du nok vælge det sprog, som du klarer dig bedst i i skolen, og arbejde videre med det. (Se under „TOLK“, hvordan du kan træne i at bruge sproget).

ad 2) Fra skolen ved du sikkert en hel del om dette punkt. På biblioteket vil du kunne finde yderligere materiale. En god måde at få de vigtigste ting til „at sidde fast“ på, er at skrive en redegørelse — ikke for lang — på det fremmede sprog.

Den lille håndbog „Facts about Denmark“ eller tilsvarende på tysk eller fransk vil være en god hjælp til at finde rigtige betegnelser.

ad 3) Er der en turistforening eller et turistbureau, hvor du bor, vil du sikkert kunne få materiale der, ellers er der igen biblioteket at ty til. Lav også til dette punkt en lille bog på det fremmede sprog.

ad 4) I bogen til pkt. 3 var det måske en ide at indsætte en liste over butikker, banker etc.

ad 5) Her kan du træne f. eks. ved at prøve at lave et program for: Hel- og halvdagsudflugter til omegnen (tog- og bustider, priser, seværdigheder etc.) Du kan også planlægge „onskerejser“ til fjerne mål i Danmark (hvordan kommer man til Bornholm, Skagen, Langeland o. s. v.).

Lær, hvordan man finder forbindelserne til udlandet, hvor man bestiller pladsbilletter, sovevognsbilletter etc.

Med hensyn til flyverejser vil du se, at luftfartsforbindelserne ikke mere findes i „Danmarks rejseforbindelser“. Der må du spørge på rejsebureau.

ad 6) I aviserne kan du (som regel om fredagen) finde liste over den kommende søndags gudstjenester både i den danske folkekirke og i andre kirkesamfund. På biblioteket kan du finde bøger om andre religioner og læse om, hvad der især kendetegner dem.

Brug iøvrigt de litteraturhenvisninger, der findes i duelighedstegnsbogen. Og spørg din fører, hvem der er jeres internationale distriktsmedarbejder. Hende kan du henvende dig til, hvis der er noget, du gerne vil have råd og vejledning til, når du giver dig i kast med de internationale duelighedstegn.

Og så — rigtig god arbejdslyst!

Anna Møller.

NYT for seniorer

De har gode dage — seniorerne!

Hvis ikke I ved det, så skal I have det at vide nu. Det er mægtigt, at være senior-spejder.

Senior-udvalget har et væld af ideer for seniorernes arbejde og et af de resultater, som foreløbig er kommet frem, er planlægning af en række arrangementer for seniorerne i det kommende år.

Et af programpunkterne er bl. a. afholdelsen af en „Primi Ranger lejr“. Den skal holdes i dagene 26. til 29. juni næste år i Nordsjælland hos Gurli Peacock, Danstrup ved Fredensborg. Deltagerne i denne lejr skal være fyldt 16 år, men højst 19 år.

Naturkendskabsspecialet kan erhverves ved to week-endere i det nye år. Den første week-end er fastlagt til den 24.-25. februar 1967 og den næste i begyndelsen af maj næste år. Forud for begge week-endere udsendes deltagerbreve, hvori står en række opgaver, der skal løses inden ankomsten til week-enden. Disse to week-endere tager navnlig sigte mod deltagere af seniorer fra Øerne, mens det er tanken næste år at holde tilsvarende week-endere for jyderne.

Det internationale speciale vil kunne erhverves ved tilsvarende week-ends — det er ikke helt fastlagt, hvornår disse finder sted.

I sommeren 1967 bliver der mulighed for ligesom i år at være med på arbejdslejr på Historisk-arkæologisk forsøgscenter i Lejre.

Seniorudvalget håber videre at kunne arrangere en påskerejse til Norge og en række andre rejser — de samme som i år.

Der er kort sagt mange muligheder. Og det er givet, at flere kommer til.

Hvis I ikke allerede har seniorer i jeres trop, så snak sammen om det med jeres tropsfører og med jeres seniordivisionsassistent. De vil sikkert gerne støtte jer i arbejdet og hjælpe jer i gang med seniorarbejdet, så I fortsat kan have glæde af at være spejder, under en form, som netop passer til jeres ønsker og tid.

Af 5000 bittesmå glasstifter har mekaniker Holger Jacobsen, Solystvej, Jyderup, lavet denne fine mosaik af Baden-Powell. Holger Jacobsen, der er medlem af Sct. Georgsgildet i Jyderup, har lavet mosaikken til Sct. Georgsgildets hus i Jyderup. Det har taget ham fem år at lave det, og det har været et meget stort arbejde at få de rigtige farver og nuancer frem. Der er anvendt over tyve forskellige farver og nuancer. Arbejdet blev først tegnet i tre-dobbelt størrelse, inden Holger Jacobsen gik i gang med at skære de små glasmosaikstykker til med en diamant og nedlægge dem i billedet. Resultatet af anstrengelserne er blevet meget fint.

På norsk landslejr

12 blå og 10 grønne spejdere fra Slagelse har i sommer deltaget i Norges KFUK-spejders landslejr, sammen med 4.000 andre spejdere, heraf 2–300 udlændinge fra 15 lande. Udlændingene boede i en særlig afdeling sammen med et lignende antal norske spejdere. Afdelingen hed „Kon-tiki“. Her kommer et lille referat.

— Man var lidt beklemt den første dag ved at stå i en patrulje med lutter udlændinge. Vi blev nemlig inddelt i patruljer med 5 nordmænd og 5 udlændinge. Men sådanne ting overvindes snart.

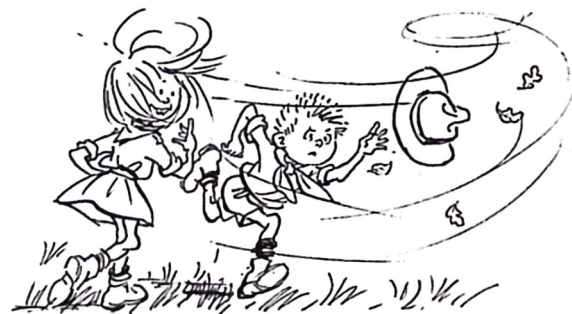
Der var pragtfulde lejrbaal, hvor også udlændingene havde en aften. Vi havde hjemmefra øvet gamle folkedanse og sunget fædrelandssange, som vi optrådte med.

Der var mange aktiviteter i lejren. Således skulle hvert land tilberede landets nationalret. Vi serverede smørrebrød og det blev en succes. — En dag var hele lejren på hike. Vi gik 25 km på øen, Tromøy.

Alle udenlandske spejdere var en dag byen Arendals gæster. Vi blev modtaget på rådhuset af byens borgmester og beværtet med sodavand og lagkage. Derefter var vi på sightseeing-tur i skærgården i 22 små privatbåde.

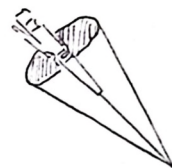
Hvert land havde en udstilling. Vor udstilling bestod af plancher om spejderskolen, spejderhjælpen, lejre og ting, vi selv havde broderet samt af 20 dukker i nationaldragt, som vi selv havde lavet. Det var en meget stor oplevelse at få lov til at være i så stor en lejr. Vi havde oplevet en masse og har en mængde dejlige minder om dagene i Norge.

Tegneren Thora Trilles Tinka-Tegneserie

KLØVERARBEJDET

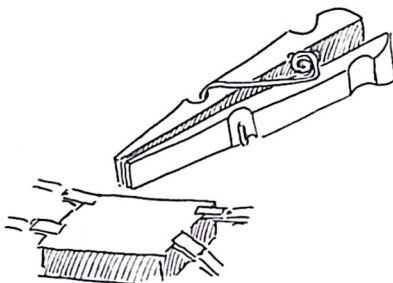
Søde dekorationer

Skal der pyntes i lokalet, gælder det om at være opfindsom. En lille juledekoration behøver ikke at koste alverden.

En tom daddelæske farves f. eks. med almindelig vandfarve på kanten, og i en klump ler sættes lys og gran.

Skal dekorationen med hjem, er den lidt mere holdbar med kavs. Gibs kan også bruges, men det tørrer jo temmelig hurtigt, så man skal ruppe sig.

Små spånæsker fra oste kan også bruges. et gælder altså bare om at få æsken, inden osten pakkes ud. Som regel er der nu ingen duft ved æskerne, og de er overordentlig pyntelige og behøver ingen maling.

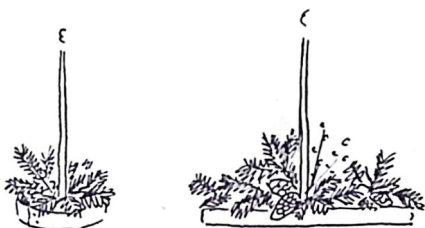

En god hjælper

Her er et snildt lille hjælpemiddel til julens klistrierer.

Man bruger en ganske almindelig tøjklamme af den slags, der er sat sammen med en fjeder.

Klemmen skilles ad og sættes omvendt sammen. Man skal nok prøve et par gange, før det lykkes. Når klemmen er sat sammen, har den fået et fladt og ret dybt „bid“, som er vel egnet til at holde klistriererne sammen, mens de tørrer.

REBUS-VINDERNE

Vinderne af rebus-opgaver i „Pigespejderne“s nr. 5 1966 blev følgende:

Susanne Jørgensen (Bavnehøj trop),
Sjælør Boulevard 7. København SV.
Åse Jørgensen (Månetroppen)
Dannebrogsgade 173, København V.

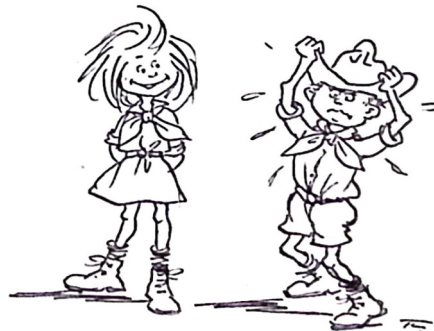
Kløverudvalget bringer en tak til alle, der deltog i konkurrencen og dermed viste interesse for kløverarbejdet.

Gi' mig den — jeg kan få den til at sidde.

Hvordan?

Lim!

Lykke er ... at tage til Wales!

I sommerferien var ca. 24 DDP'er og KFUK-spejdere inviteret til Wales af det wallisiske spejderkorps, men vi blev en lille sluttet trop på 11 spejdere, heraf desværre kun en fra KFUK, der drog af sted.

Programmet lod på en uges ophold på foretræningscenteret Broneirion i Midt-Wales sammen med 23 wallisiske spejdere, derefter 3 dages privat indkvartering og siden 4 dage i London på Olave House.

Turens slagord blev: „Hvad er lykken? — Lykke er, og her er et sent, men velskrevet referat:

Lykke er at mødes med de danske deltagere til lejren i Wales, 2 måneder i forvejen i Charlottenlund for at planlægge, og så den 1. juli igen se dem på Englandsbåden. Lykke er at komme over Kanalen uden at blive søsyg og at få 3 portioner is til aftensmad, foruden en portion suppe og $\frac{1}{2}$ kylling, der er død af alderdom.

Lykke er at stå $\frac{1}{2}$ time i paskontrollen, at køre på 1. klasse fra Harwich til London, og at få sin bagage båret gratis fra Liverpool Street Station op til bussen. Og den allerstørste lykke er at køre 9 timer i bus fra London til Broneirion og at blive modtaget af en velkomstkommité, selv om klokken er 1 om natten!

Lykke er at bo på et værelse, der hedder Twm Balwm, og som er på størrelse med en balsal (uopvarmet). Lykke er at sidde i værelsets guldstole og pakke sine ting til side i 12 skabe, 6 skuffer + 1 ligeskuft, og lykke er at få baked beans og havregrød til morgenmad.

Lykke er at spille på husets flygel til morgensang, og så en af lederne spørger efter 1. linie: „Er det nr. 35 eller 36, du spiller?“ Og at suse af sted over gulvtæpperne med en støvsuger, der garanteret aldrig har kunnet suge.

Lykke er at sidde med de 23 wallisiske spejdere tæt stuvet sammen i en faldefærdig bus og synge, mens den smukke wallisiske natur glider forbi. Og lykke er at kravle på alle fire gennem en granplantage, mens regnen skyller ned, tågen ruller ned ad bjerget, og man er faret vild og har været væk i 6 timer! Det er også lykken at hoppe i seng med alt tøjet på under nattojet for at slippe for forkølelse og for at se lysbilleder med kultur — og det er lykken, at man så dem alligevel!

Lykke er at sidde oppe til midnat for at planlægge dansk dag og at arrangere den. Lykke er at være 2 om at bage dansk wienerbrød til 40 personer med en ovntype fra før Syndfloden, og at være

5 om at arrangere en frokost til samme antal mennesker. Lykke er at få rigtig kaffe igen og at se englændernes glæde over vores udstilling. Og det er lykken at se en Karoline-ko på hæderspladsen under billedet af Lord Baden-Powell.

Lykke er at sidde i toget og være spændt på de mennesker, som man skal indkvarteres privat hos i 3 dage. Lykke er at bo i Aberdovey i en stor, grå kasse af et hus med 15 værelser, 10 skorstene, 3 hunde, 1 kat, 38 chinchilla'er og et barnløst ægtepar, der er så gode, som dagen er lang. Og at mødes med det danske hold igen på Broneirion.

Lykke er at bo på Olave House i 4 dage i London og møde en af sine gode venner hjemmefra, der bor på samme sted. Lykke er at tage det forkerte tog i undergrunden og at gå aftentur i Hyde Park, hvor damerne er ude og lufte hundene. Lykke er at forarge borgerskabet, fordi man har fået latterkrampe på fortovet og at drikke ginger-ale på en noget tvivlsom pub. Lykke er at suse rundt for at se alle seværdighederne, og at spise supermiddag på Lyon's Corner House's fornemme afdeling, fordi man har for mange penge! Og lykken er at gå på marked og få fat i en kobberkedel til roverpris.

Lykke er at sove på tweendæk og blive søsyg og få lov til at komme sig i 1. classes liggestole. Lykke er at slippe helskindet gennem tolden, og efter en dejlig tur at være på dansk jord igen den 17. juli!

Dorthe og Lone.

„Jo mere virksom, des bedre, og jeg vil hellere lave noget mislykket end sidde med hænderne i skodet“.

(Vincent van Gogh)

☆

„Det værste er, at når vi får vore forældre, er de allerede så gamle, at det næsten er umuligt at opdrage på dem“.

(fra Alverdens aforismer)

☆

„At hjælpe en gammel dame over gaden er bedre end at elske menneskehed“.

(Soya)

☆

Det var jo ikke så godt!

— Jeg har ikke kunnet læse mine lektier, for det brændte hjemme hos os i går, sagde Lise til lærerinde.

— Det ved jeg, svarede hun, men det begyndte da først at brænde sent i aften.

— Ja tak, men vi begyndte at bære møblerne ud allerede om eftermiddagen.

Vi over folkedans

Den 10. juli rejste vi 19 spejdere, hvoraf to kom fra KFUK-spejderne og de øvrige fra DDP, sammen med Jytte, Raksha (DDS) og Kirsten — henholdsvis leder, sprogleder og lejr-assistent — afsted til Frankrig, nærmere bestemt til Berck ved Kanalkysten lidt syd for Calais.

Turens formål var dels at underholde og beskæftige de syge børn på hospitalerne i Berck, dels at lære fransk sprog og levevis, herunder især fransk madlavning.

Efter en lang rejse nåede vi hen under aften næste dag til Foyer'en i Berck, hvor vi skulle tilbringe de næste 11 dage på den tilhørende lejrplads. Vi blev modtaget af Francoise Métra, Foyer'ens „Responsable“, der dels var værtinde på Foyer'en og dels sørgede for kontakten med hospitalerne.

„Foyer“ betyder „et hjem“, og Foyer'en i Berck fungerer som et hjem, hvor de ofte langvarigt syge kan hygge sig og komme lidt væk fra hospitalsatmosfæren, og hvor deres pårørende kan bo billigt, når de kommer for at besøge dem. Patienterne i Berck kommer nemlig fra hele Frankrig og endog fra kolonierne, da luften og vandet i Berck anses for at være meget sundt for knoglesygdomme.

Foyer'en, et svensk træhus, der blev bygget for midler skænket af pigespejdere fra 23 lande, blev indviet i 1952 i overværelse af 2.000 pigespejdere. Siden da har både franske og udenlandske pigespejdere benyttet den tilhørende lejrplads mod at kontakte patienterne, dels på hospitalerne, dels når de syge kommer til Foyer'en. Således var der, da vi kom dertil, en gruppe franske seniorspejdere, som var på vandrelæjr og boede på lejrpladsen de første dage.

En dag i lejren:

En almindelig dag i lejren begyndte med vandgang for de friske klokken et kvarter i syv. Tidevandet var meget kraftigt, og ved lavvande, hvor man skulle langt ud fra stranden for at få en dukkert, måtte vi løbe ekstra

Sprog- og hjælpelejr i Berck 1966

stærkt for at nå hjem til morgenpadsen klokken otte, hvis vi ellers ikke var blevet sendt hjem af livredderne, da det af og til var for farligt at bade.

I mellemtiden havde det altid vaksne køkkenhold sørget for bål og varm mælk til café au lait. I øvrigt spiste vi havregryn og to meter franskbrød med kastanjepurée til morgen — der skulle jo lægges en god bund til dagens anstrengelser: Fransk uden tårer. Raksha sled bravt i det med dikterter fra „Den lille prins“ og almindelig konversation, så vi bedre kunne klare os i byen og på hospitalerne. De franske spejdere stod og så undrende til, mens vi terpede alfabet og tallene på fransk. Men det varede ikke længe, inden vi talte „flydende“ fransk med de handlende — og heldigvis findes der også i Frankrig selvbetjeningsbutikker, for hvad hedder brun sæbe på fransk?

Hver dag havde køkkenholdet lejlighed til at gå på indkøb med en lille trækvogn; den gik godt i spænd med køresengene fra byens hospitaler — de var også velegnede til at blokere den smalle hovedgade. Det blev hurtigt en sport for os at finde de billigste fersker og de mest umodne oste.

Efter en fransk middag — d.v.s. tre retter mad — hvor chefkøkken selv havde rørt i gryderne, havde vi ivrigt samarbejde om dikterterne.

Franskmændene er et meget charmerende folkefærd; men til tider var det lidt forvirrende med ordrer efterfulgt af diverse kontraordrer. Som regel besøgte vi dog et hospital hver eftermiddag. Her var der liv og glade dage. Vi skulle underholde og beskæftige et mylder af børn, tit i alle aldre på en gang. Vi havde dog indtryk af, at de var glade for vore besøg, det var dem en afveksling i den ellers så triste hverdag, og det gav os yderligere mod til på fransk at sætte dem i gang med lege og husflidsopgaver: Filtklip, heste af tovværk, smykker o.s.v., og mange personlige kontakter blev knyttet. Afskeden var ofte svær, og opholdet kunne meget let forlænges af den grund.

Men aftensmaden ventede: Hver eneste aften suppe, efter fransk skik lavet af rester fra frokosten (hvis der da var nogle). Aftenen gik med lejr-bål, ofte med gæster enten fra Foyer'en, vores støjende naboer „Smådjævlene“ (en feriekoloni), den katolske præst kom sammen med en flok unge franskmænd, eller vi hyggede os sammen med de franske spejdere, som lå

på lejrpladsen, da vi kom. En regnvejsaften lærte vi en mængde sange af Koa, en tidligere leder af Foyer'en, der nu var der på ferie.

Paris:

Rejsens sidste mål var byernes by Paris. Her tilbragte vi en anstrengende, men oplevelsesrig uge som rigtige turister. Da vi efter tre timers togrejse sultne og udmattede nåede banebården i Paris, var Rakshas første kommentar: Slå øjnene ned — for vi kender jo alle franskmændenes bebjæstring for Nordens blonde piger.

Vi blev indlogeret på hotellet, der lå i nærheden af Jardin du Luxembourg, hvor vi allerførst måtte lære at kravle ned under de franske lagner (det er næsten sværere end at mave sig gennem en brevsprække). Den næste morgen blev vi glædeligt overrasket, idet vi som Jeppe troede, at vi var baroner, da vi fik vores café au lait med croissants serveret på sengen.

De næste otte dage så vi alt, hvad man bør se i Paris, hvilket bl.a. vil sige: Louvre, Notre Dame, Versailles og Eiffeltårnet. Noget af det, som måske gjorde størst indtryk på os, var en tur i Hallerne klokken 4 om morgenen, hvor vi rigtigt fik indblik i parisernes særprægede handelstaktik, deres sydlandske mentalitet og fantastiske morgenhumor. — Impressionismuseet var en oplevelse for sig, som vi ikke ville have undværet; her fik vi et godt indtryk af moderne malerkunst.

Aftensmaden indtog vi på forskellige små franske og kinesiske restauranter, hvor vi prøvede alle specialiteter, lige fra svaleredesuppe over lammekøle til kastaniepurée. Og vin ordinaire, (husets rødvin) gik heller ikke ram forbi.

Inden vi så os om, var ugen gået. Vi var imidlertid ved at få endnu en dag i Paris, da en forvirret buschauffør i lyserød skjorte mente, der var masser af tid, skønt der kun var ti minutter til togets afgang, da vi gennem en fredag aftens trafikmylder endelig nåede til banegården. Trods ophidsende minutter nåede vi togets bageste vogn. Men eftersom vores kupeer var helt fremme i toget, tog det os et par timer at få slæbt tre ugers bagage med telte og kogegrej på plads. Folk skældte ud på mange forskellige sprog — så vi fik også lært de mindre pæne franske ord.

Med tårer i øjnene tog vi afsked med hinanden: Ah, hvor var vi blevet franske!

»Småtterier«

Lidt om alt muligt - bidrag fra læserne modtages gerne.

HVEM ER JEG

Jeg er en lille ting af stor betydning.
 Jeg hjælper alle.
 Jeg åbner døre, åbner hjerter,
 Fordriver fordomme.
 Jeg skaber venskab og velvillig indstilling.
 Jeg indgyder respekt og beundring.
 Alle elsker mig.
 Jeg keder ingen.
 Jeg bryder ingen lov.
 Jeg koster intet.
 Mange har priset mig, ingen har fordømt mig.
 Enhver, både høj og lav, synes om mig.
 Jeg er nyttig hvert øjeblik på dagen.
 Jeg er hoflighed!

(Fra bladet „Hallo“)

☆ ☆ ☆

Månedens vers

November

November bringer regn og blæst og stormen tuder hæst.
 Da er det godt i lune stue ved moders stol og lampens lue.

December

December bringer juletid, som barnet aldrig glemmer.
 Til juletræ det sætter lid og jubelsang istemmer.

Så er vi nået til vejs ende med kalenderversene fra „Billed-kalender for Børn“ fra 1860.

☆ ☆ ☆

...Et venligt ord varmer tre vintre.
 Et koldt giver kuldegysninger midt om sommeren.

(Kinesisk ordsprog)

Fra modens overdrev

Spejderhatten har nu fundet vej ind i vintermoden. — Det er det parisiske modehus, Jean Patou, der har „ophøjet“ den til mode. Den er set brugt til en sportsdragt med bukse-nederdel, lang jakke uden krave og tilhørende højhalset jumper. — „Et eksempel på den frie og naturlige

linie, som synes at vinde mere og mere indpas — helt i pagt med tiden“ hedder det om dragten og hatten.

(Man kan nu ikke lade være med at smile i det stille — navnlig ikke, når man betænker, hvilke forargede udbrud spejderuniformerne og disses bestanddele gav anledning til i vor hjemlige presse i sommer).

☆ ☆ ☆

Det er sagt, at overbærenhed er en del af retfærdighed. (Joubert).

☆ ☆ ☆

Sådan kan det også siges

Min gode ven, Søren, var forleden i færd med at forklare mig hvem, der bor i de forskellige huse på vor lille vej.

— Der bor Pers far og mor, der bor Anettes far og mor, og der bor Trines far og mor, og så bor hr. Sky der!

— Jamen, Søren, han hedder da ikke hr. Sky. Han hedder da hr. Nielsen.

— Det ved jeg godt, men jeg kalder ham nu hr. Sky.

— Hvorfor gør du det?

— Jo, for han er så høj og så gammel og han skal snart op i himlen!

Julekonkurrence

Intet december-blad uden en julekonkurrence. Årets julekonkurrence kommer her:

$$134 + 751 + 364 \div 8.935 + 223 + 4.186 = ?$$

I har sikkert gættet, at der ligger en kode heri, men hvad siger så denne kode? — Vi kan røbe, at det har noget med morse at gøre

Løsningen på julekoden sendes til „Pigespejderne“, Erantisvej 21, Svinnings Sj., inden den 1. januar 1967. Kuverten bedes mærket „julekonkurrence“. Der er to bogpræmier til de to heldige vindere.

„Papirkompasset“ igen

Vi er blevet gjort opmærksom på, at anvisningen i sidste nummer på brugen af papirkompasset er temmelig vanskelig at forstå — og hvad værre er, er den ikke helt rigtig. Vi skal nu forsøge at forklare det lidt bedre.

Fremgangsmåden med foldningen skulle ikke volde problemer, ej heller med at få skyggen fra blyanten til at falde ind over midten, men så kommer problemet.

Skyggens retning angiver ikke kompasretning, som der stod i artiklen, men derimod den gangretning, der svarer til tidspunktets „gradtal“. Men den kan du finde ved at se på den vinkel, der dannes af skyggeretningen og papirkompas-nordretningen. Hvis du over dig kl. 18 og kl. 6 om morgenen skal du halvere den lille vinkel, over du dig derimod mellem kl. 6 og 18 er det den store vinkel, du skal halvere.

Vi kan også tilføje, at du kan øve dig i brugen af papirkompasset ved at lade et stearinlys virke som „solen“. Og vi kan også berolige jer med, at skulle jeres ure gå meget galt, så vil den kompasretning I når frem til alligevel vise den rigtige retning for den rigtige tid og dermed afsløre, hvor meget jeres ur går galt.

„FLYGTNING 66“

Mange steder i landet hjalp pigespejderne med at samle penge ind til „Flygtning 66“ den 24. oktober. Pigerne i „Dr. Margrethes trop“ i Nykøbing Sj. var blandt de mange indsamlere. Her er nogle af Nykøbing-pigerne fotograferet under afregningen hos postmester Evald Hansen på byens postkontor. Fra venstre ses Bente, Hanne, Birthe, Kirsten, postmesteren, Susanne, Conny, Inge og Anne.

Har
læserne
en bog
at anmelde?

Estrid Ott: „Kan du høre mig jodle“. Mon I ikke alle har læst en eller måske mange af Estrid Ott's bøger. Det sjove ved det er, at hvis I spørger jeres mor, har hun sikkert også læst Estrid Ott-bøger, for i snart 50 år er der jævnlig kommet en ny bog af hende.

Nu er der kommet en igen, for damen, Estrid Ott, er nemlig lige sprællevende. Og så er hun spejder. Hvor hun kommer frem på sine mange rejser rundt på kloden er det spejderne, hun kontakter. Mange af jer, der var med på distriktslejren i Grenå i 1964, vil have set hende der, sommetider endda i en gammel spejderuniform, der var fundet frem. Hun holdt mest til på Liechtenstein-spejder-nes lejrplads.

Det er Liechtensteinspejderne hun fortæller om i bogen. Den hedder „Kan du høre mig jodle“. Den er lige kommet, og nu ved I hvilken bog I kan ønske jer til jul.
Sitt, Østbirk.

Nye bøger

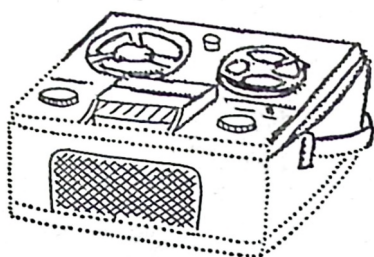
Bent Jørgensen: „Opfindsomhed i dyreverdenen“. (H. M. Bergs forlag a/s). Der kommer balance i verden, når man har læst denne bog — et par afsnit af den kan også give samme fornemmelse — for den beskriver på en objektiv måde og dog underholdende måde dyreverdenens samfundsorden, deres „erhverv“, og hvordan de udfører dette erhverv, og de redskaber de har til rådighed. Vi får en fornøjelig forklaring på dyrenes boligproblemer og gang på gang må man konstatere, at dyrenes samfundssystemer nærmer sig det perfekte og i mange tilfælde er bedre end menneskets.

De er en meget fornøjelig bog, som enhver, der interesserer sig for dyrelivet, kan have glæde af at stifte bekendtskab med.

C. M. Poulsen: „Fugle ved vinduet“ (J. Fr. Clausens forlag). Det er jo en kendt sag, at fuglene her i vintertiden trækker nærmere menneskenes boliger. — og mange af os kender sikkert også den situation, at en fugl kommer nær vore vinduer, men vi kender den ikke.

Med C. M. Poulsens nye bog har vi fået mulighed for at lære fuglene meget bedre at kende. — Vi får ikke blot en beskrivelse af de forskellige fugle, men også en god forklaring på hvilken slags føde, fuglene foretrækker. Der er mange glimrende illustrationer, ikke blot af fuglene, men også af de „bekvemmeligheder“, vi kan tilbyde fuglene, fugebræt, fugebad etc. Et enkelt afsnit beskriver også vore andre dyrevenner, såsom pindsvinet, der gerne holder til i vor haver. Bogen vil gøre god nytte. *R e d.*

FRIMÆRKEINDSAMLINGEN:

Vi nærmer os!

Nu nærmer vi os målet for årets frimærkeindsamling. Siden vi sidst snakkede frimærker er antallet af indsendte frimærker næsten fordoblet, idet der den 21. oktober var indkommet 60 kg og 40 gram til korpskontoret i København.

Båndoptageren til vore handicappede kammerater er ikke „hjemme“ endnu. Der mangler et stykke vej, men året er jo heller ikke slut endnu, så hvem ved om det ikke lykkes for os, hvis vi allesammen tager et nap med saksen og går til alvorligt angreb på alle de frimærker, vi ser på vor vej.

Vi repeterer lige, at frimærkerne klippes af med 1/2–1 cm.s kant. Frimærkerne samles og indsendes tropsvis og gerne i så stor en portion som muligt ad gangen. Korpskontoret, Lundsgade 6, København Ø, venter på jeres pakker. Frimærkeåret slutter den 31. december, så I kan endnu nå at indsende jeres bidrag.

Sidste år nåede vi knap 100 kg frimærker og forrige år var vi meget nær 150 kg frimærker. Vi skulle gerne nå lige så langt som sidste år. Hvis hver eneste spejder og blåmejse ud over landet klipper bare ti frimærker hver inden jul, er vi allerede nået et godt stykke videre.

Mange har fulgt opfordringen til at klippe frimærker, og mange fortsætter trofast år efter år. Bogense blåmejsflokk, som sidste år blev nr. 2, har skrevet og fortalt, at de klipper med megen ildhu i år også. Fra en anonym afsender har vi modtaget en stor portion frimærker, som vi er glade for og her takker for. Naturligvis indgår de også i de mange frimærker, korpskontoret får.

Vi håber på — og venter — en god frimærkehost i 1966!

I sidste nummer af „Pigespejderne“ omtaltes der på dette sted et indlæg, som en spejdermor indsendte. Indlægget omhandlede brugen af refleksbrikker i den mørke tid. Indlægget blev sendt til uniformsudvalget, som gennem det sidste års tid har haft problemet til drøftelse. Allerede sidste år, da refleksbrikkerne begyndte at dukke op, tog uniformsudvalget sagen op.

Hvis I ser på side 144 vil I kunne læse om resultatet af drøftelserne og om refleksbrikkernes og refleksbåndenes anvendelse. De forskellige refleks-ting kan købes på depotet for en billig penge. Tag spørgsmålet op til drøftelse i jeres patrulje og trop!

R e d.

Godt nyt om Spejder- hjælpen

Det tyder godt for årets Spejderhjælp. Regnskabet er ikke helt afsluttet endnu, men det foreløbige resultat giver grund til glæde og til forventning om et godt slutresultat.

Den foreløbige opgørelse viser at der i Det Danske Pigespejderkorps er indtjent 187.932 kr.

Der er således også udsigt til, at sidste års „rekord“ bliver slået i år. Spændende er det i hvert fald at høre, hvor meget, vi når op på, og hvor meget Spejderhjælpen har givet, når alle fire korps' beløb sammentælles.

Kære postboxvenner!

Tak for hyggelige sommerbreve. Det har været glædeligt at høre om alle de vellykkede besøg af og hos penneveninder fra mange lande, både privat og i lejre, og jeg kan godt forstå, at det har stimuleret jer til at bede om penneveninder også i andre lande. Nogen spørger, om man må have flere penneveninder. — Jo, det kan I tro. Ligeså mange, som I kan overkomme at skrive til, men der går også grænsen. Og I ved, at jeg før har fortalt jer om morsomme „pennevenindekæder“ eller „cirkler“. Prøv selv at danne en!

Her er nogle tilbud at vælge imellem og kom så iøvrigt gerne med jeres egne ønsker, blot må det dreje sig om lande med anerkendte spejderorganisationer, for ellers er det mig ikke muligt at få fat på spejderne der, selv om de muligvis eksisterer:

Argentina: Engelskskrivende spejdere på 12, 13, 15 og enkelt på 19 år.

Australien: 5 12-årige og 2 16-årige spejdere.

England: 1 tropsassistent på 21 år.

Grækenland: Flere franskskrivende spejdere 14–16 år, 1 blind engelskskrivende spejder 24 år.

Norge: En patrulje på 4 12-årige spejdere.

Sydafrika: Blåmejser og spejdere fra 9–15 år, 1 blåmejseflokk i Kap-provinsen.

Tyskland: 1 tysk- og engelskskrivende kløverfører 22 år.

USA: Mange spejdere 13–15 år, 1 blåmejsefører.

Venlig hilsen

Mummy

Redigeret af Paw

Solskinstroppen i *Skelskor* er blevet glad igen, for dens stander er genfundet. Troppen måtte i en tid ligge stille, men da den i går kom i gang igen, ville man gerne have standeren igen. Den blev fundet i en bunker og overrakt troppen på forældredagen i sommerlejren på Jærgergården.

Himmelbjerg-divisionens turnering på Kragelund ved Hammel blev holdt på en anden måde — nemlig på selve lejrpladsen. „Vildgæssene“, Ry, vandt.

Blandt de mange gøremål, som bragte penge til Spejderhjælpen, fandt vi et godt eksempel i *Gram*, hvor pigerne plukkede hyben og solgte dem.

Hovedgård trop har fejret 25 års jubilæum under stor opmærksomhed, ikke mindst fra byens handlende, som gav fine gaver, Stor udstilling i forbindelse med jubilæet.

Kupon til postboxen

sendes til postboxsekretær fru Margareta Enggard,
Ellegårdsvej 71, Gentofte.

Indsendt den

Postbox nr.

Jeg ønsker gennem DDP's postbox kontakt med en spejderkammerat fra

(land) evt.

Mit navn er

Adresse

Skoleklasse el. beskæftigelse

..... Alder

Jeg kan skrive og forstå følgende fremmede sprog:

Jeg har i forvejen gennem postboxen fået adresser

på pigespejdere i (lande)

Vedlagt følger kr. 150 i frimærker.

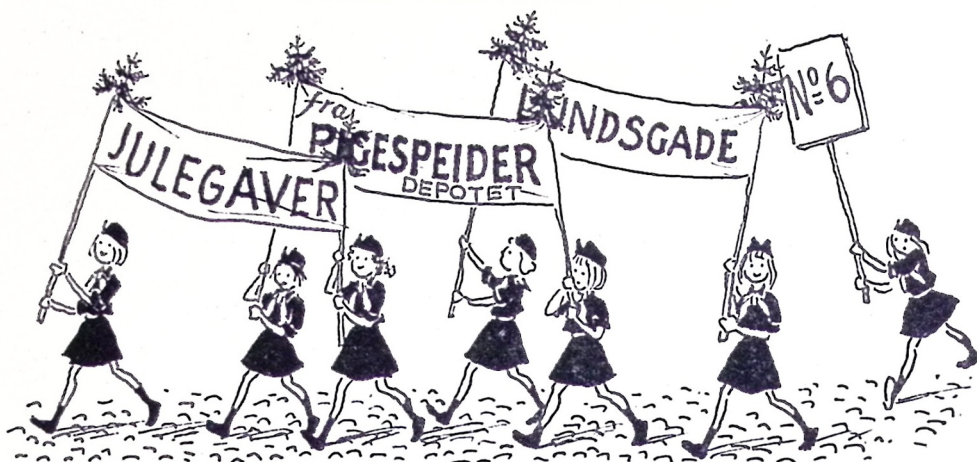
184 deltog i *Ringe*-troppens 25 års jubilæum, hvor troppen blev stærkt hyldet og bl. a. takket for „gamle aviser og julesmil“, fordi spejderne har været flinke til at indsamle aviser og til at besøge De gamles Hjem.

Politiet i *Randers* lavede kriminalopgave til Tjele-divisionens turnering. Patruljen „Sputnik“, Gudenå trop vandt.

Det årlige Sct. Georgsløb i *Esbjerg* blev i år afviklet sammen med civilforsvaret i ruinbyen i Uglvig. Den spændende dyst vandtes af „Kobbersneppen“, mens turn-out vandtes af „Hottentotterne“.

Korpskontorerne

i Odense og København meddeler, at der fremtidig er lukket om lørdagen. De øvrige dage holdes åbent som hidtil fra kl. 8,30 til kl. 16,30.

Her er nogle forslag til

GAVEIDEER FRA DEPOTET

under kr. 5,00	kr. 5,00-10,00	kr. 10,00-20,00
Kuglepen m. emblem .. 1,75	Pigespejdersangbogen .. 6,00	Dolk m. hjortetaks. ... 16,00
Tinka, Trilles tegneserier 1,75	Pigespejderhåndbogen .. 8,00	Fotoalbum 11,50
Lommeterklæde 2,00	Bestik, 4 dele 8,25	Spejderhistorier 17,75
Brevmappe 4,50	Skopudsegrejer 9,25	Tophue 10,75 11,25
Vandfad, plastic 4,50	Bæltepung 5,25	Halstørklæde 13,75
Fingerring, sølv 4,50	Dagbog 6,00	Lysetage, laguneblå .. 14,00
Charms, sølv 4,00	Handsker, mørkeblå 6,25	Lagenpose 12,00 16,00
	Spisesæt 8,50	Blokløjte 15,00

Og der er mange andre ting, til mange andre priser.

Se i JULEPRISLISTEN

Den er sendt ud til alle troppe og flokke, så der skulle være en til hver af jer.

Glem ikke at ønske dig:

Pigespejderlommebogen 1967
med flagkort, verdenskort,
mange oplysninger og spe-
cielt spejderstof 5,50

Bemærk: Fremtidig lukker
depotet kl. 13
om lørdagen.

DEPOTET

ønsker jer alle

GLÆDELIG JUL

Husk ved køb på depotet skal der forevises rekvisition eller medlemskort

PIGESPEJDERDEPOTET

Lundsgade 6. København Ø. Tlf. (01) 92 Øbro 8383. Giro 40 673

Depotets åbningstider: 9-17,30, fredag 9-19, lørdag 9-13 (gælder ikke depotudsalgene i provinsen).

REDAKTØR: Fru Ella Breinholdt Iversen, Erantlsvej 21 - Svinninge Sj.

ADMINISTRATION og EKSPEDITION: Korpskontoret, Lundsgade 6, København Ø.

Enkelt-abonnement på »Pigespejderne« tegnes på korpskontoret, Lundsgade 6, København Ø, giro 86 000, og abonnementsprisen for 1966 er kr. 8,00. Enkelt-eksemplarer af bladet kan fås på korpskontoret i København mod forudbetaling af kr. 1,00 pr. nummer (gerne i frimærker).

TRYK: Fyens Stiftsbogtrykkeri, Odense. Afleveret til posthuset den 6. december 1966.